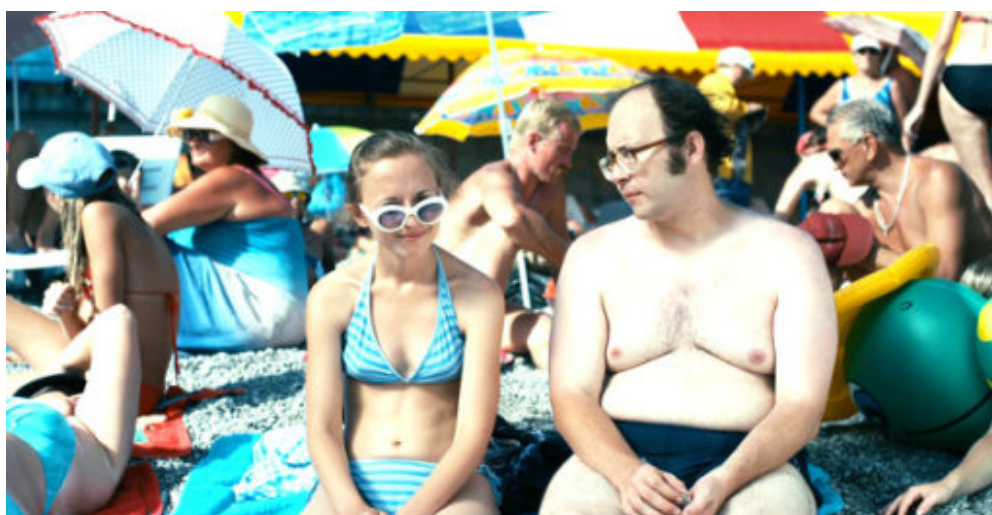

☐☐ Fără “o foaie de parcurs” scrisă din vreme nu prea poți pleca la un festival mare de film. Am aflat asta la primul meu TIFF, când în zilele dintii m-am comportat ca mielul pierdut în pădure.

Dar pregătirile intense nu exclud surprizele, recomandările (“trebuie să-l vezi, e fa-bu-los!!!”) și filmele-OZN, cele care îți pică pe neașteptate în poală și care – în cazurile fericite – te dau pentru totdeauna peste cap (*Magnus*, *Le quattro volte* sau *La Antena* sunt numai câteva dintre exemplele din anii trecuți).

Chapiteau Show (Serghei Loban) intră în două dintre categoriile de mai sus (e rusesc, deci a intrat automat pe listă, dar l-a și recomandat de toată lumea). Dar ce surpriză a putut să fie!!! În opinia mea, trofeul competiției din 2012 e gata acordat, deși n-ar fi prima dată când predicțiile mele sunt total alătura cu drumul. E un meta-film, un ditamai artefactul popcult (are aproape trei ore și jumătate), un montagne-russe de poante, piste false, tehnici de filmare și referințe arthouse cum n-am mai văzut, parcă, de la **Pulp Fiction** înapoi.

Tehnic vorbind, **Chapiteau Show** se petrece la intersecția câtorva povești, în spațiul înghesuit în care personajele fiecăreia se nimeresc împreună. Un fel de comedie a erorilor, poate: ani-lumină separă ceea ce-și propun de ceea ce le iese. O fată a cunoscut pe Internet un morocănos cu sîni mai mari decît ai ei – au vreo șansă altundeva decît în spațiul virtual? Un actor/reporter de televiziune/bufon full-time e interesat de cum decurge viața unui surd – au cum să se înțeleagă? Un regizor aspirant pare strivit de umbra tatălui-vedetă – reușește să scape de ea?

Filmul pune întrebări zdravene, dar utilizează tone de umor căutînd răspunsurile: am rîs aproape întruna ca apucații. Cineva chiar s-a înecat dureros cu iaurt, prelungire perfectă a filmului în sala de cinema.

Umor (negru, aspru și crîncen) e de găsit și în **900 de zile**, documentarul amuțitor al Jessicai Gorter despre asediul Leningradului. Supraviețuitori ai grozăviilor din cel de-al doilea război mondial povestesc despre blocadă, propagandă și canibalism. Ce e foarte bine e că regizoarea reduce drastic imaginile de arhivă și narațiunea cronologică. Nuanțele iau locul statisticii și de aceea pricepi de ce Stalin e în continuare, pentru unii, tătucul cel iubit.

Însă inima îți rămîne alături de un cuplu care emană o neverosimilă demnitate. Cei doi îi fac realizatoarei cadou o medalie pe care n-au purtat-o vreodată. “E o bucată de metal pe care au primit-o acele victime ale lui Stalin care au reușit să rămînă în viață”, spune bărbatul – și abia dacă mai apuci să vezi cum îi sticlesc lacrimile, pentru că ție ți s-au împăienjenit de mult ochii.

M-am dres cu **Inni** (Vincent Morisset), mai degrabă un poem alb-negru decît un film, dedicat trupei (și realizat în colaborare cu) Sigur Rós. Seamănă cu **Depeche Mode**

101, iar asta e

numai una dintre calitățile lui. Duce mai departe, schimbînd puțin accentul,

Heima

și

Screaming Masterpiece

și – pentru cine le cunoaște muzica – prea multe nu sunt de adăugat. Poate doar ceea ce-mi spunea un prieten care i-a văzut live tocmai în perioada în care filmau

Inni

: parcă l-a emoționat mai zdravăn decît concertul propriu-zis.

**** sursa :filmreporter.ro